Thông điệp yêu thương

NHÃ NAM tuyển chọn

Luôn mỉm cười với cuộc sống

And always look on the bright side of life...
Always look on the bright side of life...
(Come on guys, cheer up!)
Always look on the bright side of life...
Always look on the bright side of life...
(Worse things happen at sea, you know.)
Always look on the bright side of life...
(I mean - what have you got to lose?)
(You know, you come from nothing - you're going back to nothing.
What have you lost? Nothing!)
Always look on the bright side of life...

(Always look on the bright side of life, words and music by Eric Idle)

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Bước ra từ đau khổ ta mạnh mẽ hơn khi bước vào – Alexandre Dumas, Nhà văn Pháp 1802 – 1870

Cuộc sống là một món quà

Hôm nay trước khi bạn nghĩ về việc nói ra một lời không tử tế - Hãy nghĩ về một ai đó không thể nói được.

Trước khi than phiền về vị của món bạn đang ăn – Hãy nghĩ về ai đó không có gì để ăn.

Hôm nay trước khi bạn than van về cuộc sống – Hãy nghĩ về ai đó đã lên thiên đàng quá sớm.

Trước khi than phiền về tụi nhóc – Hãy nghĩ về ai đó đang mong đợi những đứa con mà không có được.

Trước khi than phiền về nhà cửa bừa bộn, ai đó không chịu chùi dọn – Hãy nghĩ về những người đang sống ngoài hè phố.

Trước khi than phiền về dặm đường mình phải lái xe – Hãy nghĩ về ai đó đang đi bộ cũng chừng đó dặm đường.

Và trước khi mệt mỏi và rên rỉ vì công việc – Hãy nghĩ về những người thất nghiệp, những người khuyết tật và những ai đang mơ ước một công việc.

Nhưng trước khi bạn nghĩ về việc chỉ tay hoặc ra lệnh cho người khác – Hãy nhớ rằng không ai trong chúng ta phạm lỗi và tất cả chúng ta sẽ chịu trách nhiệm đối với chính bản thân mình.

Và khi những suy nghĩ làm phiền lòng đó khiến bạn chán nản – Hãy nở một nụ cười trên mỗi và cảm ơn cuộc đời rằng bạn vẫn còn sống và quanh quẩn đâu đây.

Cuộc sống là một món quà, hãy sống một cuộc sống thật trọn vẹn, tận hưởng nó, tôn vinh nó, phát huy nó và trên hết, hãy yêu lấy cuộc sống.

Hãy Cảm ơn

Hãy cảm ơn vè bạn chưa có tất cả những thứ mình mong muốn. Vì nếu bạn đã có đầy đủ rồi thì không còn gì để bạn chờ đợi và hy vọng.
Hãy cảm ơn vì nhiều kiến thức bạn chưa biết. Vì nếu bạn đã biết hết rồi thì bạn không còn cơ hội để học hỏi.

Hãy cảm ơn vì những lúc khó khăn. Vì chính những lúc khó khăn đó giúp bạn trưởng thành hơn.

Hãy cảm ơn vì bạn còn có những nhược điểm. Vì nếu không còn nhược điểm bạn cũng không có cơ

hội để cải thiện bản thân.

Hãy cảm ơn vị những thử thách. Vì mỗi thử thách mới sẽ xây dựng nội lực và nhân cách của bạn.

Hãy cảm ơn những lỗi lầm bạn mắc phải. Vì những lỗi lầm đó sẽ dạy bạn những bài học quý giá.

Hãy cảm ơn những lúc bạn mệt mỏi. Vì sự mệt mỏi hay đuối sức chứng tỏ bạn đã rất nỗ lực.

Hãy cảm ơn những nghịch cảnh. Vì cuộc sống trọn vẹn nhất sẽ đến với những ai dám đương đầu và vượt qua nghịch cảnh.

Hãy cảm ơn những muộn phiền. Vì khi bạn biết ơn những muộn phiền, chúng có thể trở thành điều may mắn và mang lại niềm vui cho bạn

Bạn đã mất hy vọng ?

Không…
Nếu bạn có thể nhìn cảnh mặt trời lặn và mĩm cười.

Nếu bạn có thể nhìn thấy vẻ đẹp từ màu sắc của bông hoa bé tí.

Nếu bạn có thể vui vẽ khi nhìn những chú bướm đang bay lượn.

Nếu nụ cười của trẻ nhỏ có thể làm ấm lòng bạn.

Nếu bạn có thể nhìn thấy điều tốt nơi người khác.

Nếu những cơn mưa nặng hạt đang rơi ào ào trên mái nhà có thể ru bạn ngủ.

Nếu những đám mây trên bầu trời làm bạn dừng lại ngắm nhìn ngạc nhiên.

Nếu bạn gặp một người mới với niềm vui và lạc quan.

Nếu bạn còn nghi ngờ nên không buộc tội một ai đó,

Nếu bạn còn đang rộng vòng tay để kết bạn mới.

Nếu bạn nhận được một cái thiệp hay một cánh thư không mong đợi nhưng vẫn mang lại cho bạn rất nhiều ngạc nhiên thú vị.

Nếu những đau khổ của người khác làm cho bạn đau và thất vọng.

Nếu bạn cố giữ để tình bạn không chết đi hay chấp nhận phải chấm dứt

Nếu bạn vẫn còn mua những vật trang trí gắn lên cây thông Noel vào đêm Giáng sinh.

Nếu bạn vẫn còn đọc những câu chuyện tình và mong muốn một kết thúc hạnh phúc.

Nếu bạn có thể nhìn về quá khứ và mĩm cười…

- Bạn vẫn còn hy vọng.

Hy vọng là một thứ rất tuyệt diệu. Hy vọng cong, xoắn, thỉnh thoảng nó khuất đi, nhưng hiếm khi nó tan vỡ… Hy vọng duy trì cuộc sống của chúng ta mà không có gì có thể thay thế được… Hy vọng cho chúng ta có thể thể tiếp tục, cho chúng ta can đảm để tiến lên phía trước, khi chúng ta tự nhủ là mình sắp bỏ cuộc…

Hy vọng đặt nụ cười lên gương mặt chúng ta khi mà trái tim không chủ động được điều đó… Hy vọng đặt đôi chân chúng ta lên con đường mà mắt chúng ta không nhìn thấy được …

Hy vọng thúc giục chúng ta hành động khi tinh thần chúng ta không nhận biết được phương hướng nữa… Hy vọng là điều kỳ diệu, một điều cần được nuôi dưỡng và ấp ủ và đổi lại nó sẽ làm cho chúng ta luôn sống động… Và hy vọng có thể tìm thấy trong mỗi chúng ta, và nó thể mang ánh sáng vào những nơi tăm tối nhất…

Đừng bao giờ mất hy vọng!

Bạn thật đặc biệt

Một diễn giả nổi tiếng bắt đầu buổi hội thảo bằng cách giơ lên tờ 20 đô. Trong căn phòng khoảng 200 người, ông hỏi:

"Ai muốn có tờ 20 đô này ?"

Những cánh tay bắt đầu giờ lên. Ông nói:

"Tôi sẽ đưa tờ bạc 20 đô này cho một trong các quý vị - Nhưng trước tiên, hãy để tôi làm việc này."

Ông bắt đầu vò nhàu tờ bạc. Rồi hỏi:

"Còn ai muốn nó nữa không ?" Vẫn những cánh tay giờ lên trong không trung.

"Rồi" ông trả lời. "Còn nếu tôi làm vậy thì sao?"

Ông ném nó xuống sàn và bắt đầu chà nó bằng giày của mình.

Ông cầm lên tờ bạc giấy hiện vừa nhàu nát, vừa dơ.

"Bây giờ, còn ai vẫn muốn nó nữa không ?" Vẫn có những cánh tay giờ lên trong không trung.

"Này các bạn, các bạn vừa mới học được một bài học rất giá trị. Cho dù tôi có làm gì với tờ bạc này, các bạn vẫn cứ muốn có nó bởi vị nó không giảm giá trị. Nó vẫn đáng giá 20 đôla.

Nhiều lần trong cuộc sống, chúng ta bị bỏ rồi, bị thất bại, bị chà đạp, bởi những quyết định chúng ta làm và chúng ta rơi vào những tình huống khó khăn. Chúng ta cảm thấy như mình thật vô giá trị, nhưng cho dù điều gì xảy ra, bạn sẽ không bao giờ mất đi giá trị của mình. Dơ bận hay sạch sẽ, nhàu nát hay thẳng thớm, bạn vẫn là vô giá đối với những người thương yêu bạn.

Giá trị cuộc sống không phải ở những gì chúng ta làm, ai chúng ta biết, mà chính ở chỗ chúng ta là ai. Bạn thật đặc biệt – Đừng bao giờ quên điều đó.

Tôi đã học được rằng…

Tôi đã học được rằng hạnh phúc không đến từ những gì ta đang có, mà từ chỗ ta là ai.

Tôi đã học được rằng cho đi và tha thứ cao quý hơn là chỉ biết nhận lấy và hận thù.

Tôi đã học được rằng nỗi buồn đau sẽ không dịu đi nếu chỉ ngồi than thân trách phận, mà phải vượt qua bằng ý chí mạnh mẽ.

Tôi đã học được rằng chúng ta không thể kiểm soát được thế giới xung quanh nhưng chúng ta hoàn toàn có thể làm chủ cuộc sống của chính mình.

Tôi đã học được rằng cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn nếu chúng ta biết đặt tình bạn lên trên cái tôi ích kỷ, biết khiêm tốn thay cho tự mãn, biết lắng nghe thay vì chỉ ban phát lời khuyên.

Tôi đã học được rằng không nên ghét bỏ ai đó chỉ vì lo sợ khi thấy họ khác mình, trái lại phải biết sợ chính lòng căm ghét đó.

Tôi đã học được rằng niềm vui trong việc có được sức mạnh chân chính để nâng đỡ người khác đứng dậy chứ không phải ở sức mạnh giả tạo để hạ người khác xuống.

Tôi đã học được rằng những lời khen tặng chỉ là lời đầu môi nếu chúng không phản ánh đúng năng lực của mình.

Tôi đã học được rằng giá trị cuộc sống không phải được đo bằng những năm tháng tích góp tài sản, mà bằng những phút giây quên đi hạnh phúc cá nhân để chia sẽ niềm tin, khơi nguồn hy vọng, lau khô nước mắt và xoa dịu nỗi đau.

Tôi đã học được rằng vẻ đẹp thật sự của một người không chỉ được nhận biết bằng mắt mà bằng cả trái tim, và dù thời gian cùng nỗi khổ có thể tàn phá hình hài thì chúng cũng đồng thời làm tăng nhân cách và giá trị con người.

Tôi đã học được rằng không nên xét nét người khác, rằng mọi người đều có quyền hưởng hạnh phúc dù họ tốt hay xấu, vì suy cho cùng việc họ trở nên tốt hay xấu chính là tùy thuộc vào việc họ được người chung quanh giúp đỡ hay chỉ gây cho họ những thương tổn.

Tôi đã học được rằng mỗi người đều được sinh ra với một món quà riêng biệt, và cuộc sống chỉ có ý nghĩa khi mọi người biết chia sẽ món quà ấy với những người chung quanh.

Ba điều trong cuộc sống.

Ba điều trong cuộc sống một khi đã qua thì bạn không thể lấy lại được:

Thời gian
Lời nói
Cơ hội

Ba điều trong cuộc sống không được đánh mất:

Sự thanh thản
Hy vọng
Sự trung thực

Ba điều có giá trị nhất trong cuộc sống:

Tình yêu
Niềm tin
Tình bạn

Ba điều trong cuộc sống không bao giờ bền vững:

Ước mơ
Tài sản
Thành công

Ba điều làm nên giá trị một con người:

Siêng năng
Tốt bụng
Thành đạt

Ba điều làm hư một con người:

Rượu
Tính tự cao
Giận dữ.

Đừng…

Đừng đánh giá thấp mình qua việc so đo với người khác. Trong cuộc sống, mỗi người một vẻ nên mỗi người đều là một quà tặng đặc biệt.

Đừng đặt ra mục tiêu cho mình dựa trên cái người khác cho là quan trọng. Chỉ bạn mới biết cái gì là tốt nhất cho mình.

Đừng xem thường thứ gần gũi với bạn. Hãy gắn kết với chúng vì nếu không có chúng cuộc đời sẽ trở nên vô nghĩa.

Đừng để cuộc đời của bạn trôi qua kẽ hở bàn tay vì luôn sống với quá khứ và tương lai. Hãy sống hết mình với từng phút giây hiện tai, đó chính là bạn đáng sống trọn vẹn với cuộc đời của mình.

Đừng từ bỏ khi bạn vẫn còn hy vọng. Không có gì thật sự qua đi cho đến khi bạn dừng hẳn.

Đừng sợ chấp nhận rằng bạn chưa hoàn hảo. Điều này sẽ gắn kết con người với nhau.

Đừng sợ liều mình. Nắm bắt cơ hội để biết mình can đảm như thế nào.

Đừng đóng cửa trái tim qua việc nói là “Tôi không thể tìm được tình yêu”. Cách tốt nhất để nhận được tình yêu là cho đi, cách nhanh nhất để đánh mất tình yêu là giữ nó thật chặt, và cách tốt nhất để giữ tình yêu là cho tình yêu đôi cánh.

Đừng đánh giá thấp ước mơ của bạn. Sống mà không biết ước mơ là không có hy vọng, không có hy vọng đồng nghĩa với không có mục đích.

Đừng đi qua cuộc sống nhanh quá đến nỗi bạn quên mình đang ở đâu và sẽ đi đâu. Cuộc đời không phải là một cuộc đua nhưng là một hành trình với từng bước đi đầy hương hoa để đi đến đích.

Dễ và khó

Dễ là khi bạn có được mộ chỗ trong cuốn sổ địa chỉ của ai đó.
Khó là khi bạn tìm được một chỗ trong trái tim người đó.

Dễ là khi đánh giá lỗi lầm của người khác.
Khó là khi nhận ra sai lầm của chính mình.

Dễ là khi nói mà không cần nghĩ.
Khó là khi biết kiểm soát những lời nói của mình.

Dễ là khi làm tổn thương một người ta yêu thương.
Khó là khi chữa lành vết thương đó.

Dễ là khi tha thứ cho người khác.
Khó là khi ta cần người khác tha thứ.

Dễ là khi đưa ra quy tắc.
Khó là khi ta thực hiện những quy tắc đó.

Dễ là khi ta có những giấc mơ đẹp.
Khó là khi ta chiến đấu vì một giấc mơ.

Dễ là khi ta tận hưởng cuộc sống mỗi ngày.
Khó là khi ta mạng lại giá trị thực sự cho cuộc sống.

Dễ là khi ta hứa hẹn.
Khó là khi ta thực hiện lời hứa đó.

Dễ là khi ta phê bình người khác.
Khó là khi ta cải thiện chính mình.

Dễ là khi gây ra lỗi lầm.
Khó là khi ta rút kinh nghiệm từ lỗi lầm đó.

Dễ là khi ta nói thương yêu ai đó.
Khó là khi ta thể hiện điều đó hàng ngày.

Dễ là khi ta nghĩ về việc cải thiện bản thân.
Khó là khi ta ngừng suy nghĩ để bắt đầu hành động.

Dễ là khi ta nghĩ xấu về người khác.
Khó là khi cho người khác niềm tin.

Dể là khi ta nhận.
Khó là khi ta cho.

Dễ là khi giữ tình bạn bằng lời nói.
Khó là khi giữ tình bạn bằng hành động chân thành.

Dễ là khi ta đọc những dòng này.
Khó là khi thực hiện những điều trên.

Thất bại duy nhất mà người ta nên sợ đó là không bám lấy mục đích mà họ biết là tốt nhất
- George Eliot, Nhà văn Anh 1819 - 1880

Cuộc sống là cà phê

Một nhóm cựu nam sinh một trường đại học, giờ đã thành đạt trong nghề nghiệp, tụ họp nhau về thăm lại giáo sư ở trường đại học cũ của họ. Cuộc chuyện trò chẳng mấy chốc chuyển qua thành những lời than vãn về sự căng thẳng trong công việc và trong cuộc sống. Ướm mời khách uống cà phê, vị giáo sư bước vào bếp và trở ra với bình cà phê lớn và bộ bộ tách đủ loại – gốm, nhựa, thủy tinh, pha lê, một vài cái khác trông bình thường, vài cái trông đắt tiền, cái khác lại được chạm trổ tinh vi – và bảo học trò tự rót cà phê.

Khi tất cả học trò đều có tách cà phê trên tay, vị giáo sư nói:

"Nếu các em để ý, tất cả những chiếc tách đắt tiền nhìn bắt mắt đều được cầm lên, còn lại những chiếc rẽ tiền và nhìn bình thường. Trong khi cũng thật bình thường nếu các em chỉ muốn điều tốt đẹp nhất cho bản thân mình, thì đó cũng chính là ngọn nguồn của những khó khăn và căng thẳng của các em."

"Những gì tất cả chúng ta cần là cà phê, chứ không phải chiếc tách, nhưng một cách có ý thức, các em lấy những chiếc tốt nhất và đang nhìn vào tách của nhau."

"Bây giờ nhé: Cuộc sống là cà phê, và công việc, tiền bạcm vị trí xã hội là những chiếc tách. Chúng chỉ là những dụng cụ để nắm giữ và chứa đựng cuộc sống, và không làm thay đổi chất lượng của cuộc sống. Đôi khi, chỉ bởi vì chúng ta không thưởng thức được vị cà phê mà chúng ta được ban tặng. Vì thế, đừng để những chiếc tách làm chủ bạn… thay vì thế hãy thưởng thức cà phê."

Bí mật của hạnh phúc

Một cụ già lê bước chậm chạp và khó nhọc vào nhà hàng. Đầu hơi nghiêng, hai vai hơi ngả về phía trước, ông dựa vào cây gậy bước đi không có vẻ gì vội vã.

Áo khoác của ông rách nát, quần tây thì chẳng lành lặn mấy, đôi giày cũng đã sờn cũ, nhưng gương mặt sáng và ấm áp làm ông nổi trội trong đám đông đang ăn điểm tâm vào một buổi sáng thứ Bảy bình thường. Khó quên được là đôi mắt xanh nhạt ánh lên như kim cương, đôi má hồng hào to lớn, và cái miệng lúc nào cũng nở nụ cười mạnh mẽ của ông. Ông dừng lại, xoay người về phía một cô bé đang ngồi cạnh cửa sổ. Cô cười chào ông.

Khi nhìn ông lê bước khó nhọc về phía chiếc bàn cạnh cửa sổ, cô phục vụ chạy lên bên ông và nói: "Thưa ông, để cháu giúp ông một tay."

Không nói lời nào, ông nhoẻn miệng cười và gật đầu cám ơn cô. Cô kéo ghế dựa ra, đỡ một tay và giúp ông ngồi xuống đáng hoàng. Cô đặt cây gậy của ông cạnh bàn để ông với tới được khi cần.

Bằng một giọng nhẹ nhàng và rõ ràng, ông nói: "Cám ơn cô rất nhiều."

"Không có gì, thưa ông." Cô đáp lại. "Cháu sẽ quay lại đây trong ít phút nữa và nếu ông cần gì nữa thì cứ vẫy tay gọi cháu."

Sau khi ăn xong bữa điểm tâm của mình, cô phục vụ mang tiền thối lại cho ông. Cô giúp ông đứng dậy, lấy cây gậy, và giúp ông ra tới cửa.

Mở cửa tiễn ông, cô nói: "Trở lại đây nữa ông nhé!"

Cô quay lại lau bàn thì hết sức ngạc nhiên bên dưới cái đĩa cô thấy có một tấm danh thiếp, và một vài dòng chữ ghi trên khăn giấy. Bên dưới khăn giấy là tờ 100 đôla. Trên khăn giấy ông ghi: "Tôi rất cảm kích và trân trọng cô. Qua cách cô đối xử với khách tôi thấy được điều đó. Cô đã tìm ra bí mật của hạnh phúc. Những cử chỉ tử tế của cô sẽ ảnh hưởng rất lớn đến những người cô gặp."

Người đàn ông đó chính là chủ ti ch5 của nhà hàng cô đang làm việc. Đây là lần đầu tiền cô được gặp mặt ông trực tiếp!

Bạn cứ gọi.

Nếu ngày nào đó, bạn thấy muốn bật khóc…
Hãy gọi cho tôi
Tôi không hứa rằng…
Tôi sẽ làm bạn cười lên
Nhưng tôi có thể khóc cùng bạn.

Nếu ngày nào đó, bạn chỉ muốn bỏ chạy…
Đừng ngại ngần, cứ gọi cho tôi,
Tôi không hứa sẽ bắt bạn thôi đừng chạy,
Nhưng tôi có thể chạy cùng bạn.

Nếu một ngày nào đó,
Bạn không muốn nghe ai nói cả…
Cứ gọi tôi, và…
Tôi hứa sẽ rất mực lặng lẽ.

Nhưng…
Nếu một ngày nào đó,
Bạn gọi mà không thấy tôi trả lời …
Hãy mau đến với tôi, bạn nhé…
Có lẽ tôi đang cần đến bạn…

Cà rốt trứng và cà phê.

Cô con gái than phiền với ba về cuộc sống của mình và mọi việc thật khó khăn đối với cô. Cô không biết xoay xở thế nào và cô muốn từ bỏ. Cô đã quá mệt mỏi vì đấu tranh và vật lộn. Cứ như là chuyện này vừa giải quyết xong chuyện kia đã xuất hiện.

Ba cô, một bếp trường, dẫn cô vào bếp, đổ nước vào ba cái nồi rồi bật lửa cao. Chẳng bao lâu ba cái nồi nước bắt đầu sôi. Trong một nồi ông bỏ cà rốt vào, nồi khác thì ông bỏ trứng, và cái nồi cuối cùng ông cho vào những hạt cà phê. Ông để chúng trong nước và đun sôi, không nói một lời nào.

Cô gái chíp chíp miệng và bồn chồn tự hỏi không biết ba mình đang làm gì đây. Cô thì đang gặp chuyện, còn ông thì đang thực hiện món pha chế kỳ lạ này. Độ nửa tiếng ông đi tới bếp lò và hạ lửa xuống. Ông lấy mấy củ cà rốt ra và bỏ vào chén. Và rồi ông múc cà phê ra bỏ vào chén.

Quay sang cô con gái, ông hỏi: "Con yêu, con thấy gì ?"

Nhanh nhảu cô gái đáp: "Cà rốt, trứng và cà phê."

Ông đưa cô con gái lại gần hơn và nói cô ngửi nếm cà rốt. Cô gái nếm và thấy chúng rất mềm. Rồi ông lại bảo cô con gái lấy một cái trứng và đập ra. Sau khi bóc vỏ, cô gái quan sát cái được trứng được luộc chính. Cuối cung, ông bảo cô nhấp 1 ngụm cà phê. Mặt cô nhăn lại vì độ đậm của cà phê.

Với vẻ khiêm nhường, cô hỏi: "Vậy là sao hả ba?"

Ông giải thích: "Mỗi thứ đó đều chịu những nghịch cảnh, nước sôi 212 độ. Nhưng mỗi thứ lại phản ứng một các khác nhau."

"Cà rốt thường nồng, cứng và chắc. Nhưng sau khi được đun sôi với nước, nó mềm và dịu mùi."

"Trứng thì trông rất dễ vỡ. Một lớp vỏ mỏng manh bảo vệ cái nhân lỏng ở bên trong. Nhưng sau khi được đun sôi, phần bên trong trở nên cứng lại."

"Nhưng hạt cà phê thì thật độc đáo. Sau khi được đun sôi, nó trở nên đậm đà hơn và ngon hơn."
"Cái nào là con đấy." Ông hỏi cô con gái.

Khi nghịch cảnh gõ cửa con, con đáp lại như thế nào ?

Con là cà rốt, trứng hay hạt cà phê ?

Con có phải là củ cà rốt, trông cứng rắn, nhưng chỉ với một nổi đau nhỏ nhất, nghịch cảnh, lại tàn nhanh và bỗng chốc trở nên yếu đuối không còn chút sức mạnh ?

Con có phải là cái trứng, với trái tim dễ lay chuyển ? Một tinh thần dễ lung lay. Nhung sau một sự tan vỡ, một đổ bể, con trở nên cứng rắn và kiên quyết. Cái vỏ của con trông vẫn y nguyên, nhưng cuối cùng con đã từng trải hơn và cứng cáp với một tinh thần và con tim kiên cường.

Hay con muốn như hạt cà phê ? Hạt sẽ không đạt được hương vị thơm ngon đỉnh cao cho đến khi được đun ở 212 độ. Khi nước trở nên nóng nhất, hạt cà phê sẽ nếm ngon hơn thôi.

Vậy chúng ta sẽ ra sao khi đi ngược lại với những gì ta hoạch định? Chúng ta sẽ như là cà rốt, trứng hay hạt cà phê ?

Chúng ta có thể bước vào đời như hạt cà phê. Chúng ta tạo ra những đột phá từ những khó khăn ta gặp phải. Chúng ta học được những điều mới, kiến thức mới, kỹ năng mơi và khả năng mới. Chúng ta lớn lên từ kinh nghiệm và chính chúng ta làm cho thế giới chung quanh tốt đẹp hơn.

Để thành công, chúng ta phải cố gắng…Nếu một lần không được thì lần sau càng phải cố. Chúng ta phải tin vào những gì mình làm và không được đầu hàng. Chúng ta phải luôn kiên nhẫn và tiến về trước. Thách thức và khó khăn cho chúng ta cơ hội để trở nên cứng cáp hơn, mạnh mẽ hơn và tốt đẹp hơn.

Hãy biết ơn…

Hãy biết ơn ai đã làm ta tổn thương
Vì nhờ họ ta trở nên cứng rắn hơn.

Hãy biết ơn ai đã lừa dối ta.
Vì nhờ họ ta nhìn đời bằng con mắt từng trải hơn.

Hãy biết ơn ai đã đánh ta đau.
Vì nhờ họ ta ít gây ra nhiều nghiệp chướng.

Hãy biết ơn ai đã ruồng bỏ ta.
Vì nhờ họ ta biết làm sao để đứng vững một mình.
Hãy biết ơn ai đã làm ta vấp ngã.
Vì nhờ họ mà ta vững bước hơn trên đường đời.

Hãy biết ơn ai đã làm ta nhục nhã.
Vì nhờ họ mà ta khôn ngoan và biết chịu đừng hơn.

Hãy biết ơn tất cả những người đó.
Vì nhờ họ mà ta có được những thành quả hôm nay.

Lòng biết ơn có hai loại: một loại ta cảm thấy lúc nhận và một loại khác lớn hơn ta cảm thấy khi cho.

- Edwin Arlington, Nhà thơ Mỹ 1869 – 1935.

Nắm tay con

Một cô bé và cha đi ngang qua cây cầu. Cha hơi sợ và hỏi cô con gái nhỏ:

“Con yêu, hãy nắm lấy tay cha để con khỏi rơi xuống sông.”
Cô bé đáp:
“Không, cha ơi. Cha nắm tay con đi.”
“Như vậy thì khác gì đâu con ?” Người cha lúng túng hỏi.
“Rất khác đó cha ơi.” Cô bé đáp.
“Nếu con nắm tay cha và có điều gì đó xãy ra với con, rất có thể là con thả tay cha ra. Nhưng nếu cha nắm tay con, con biết là cho dù điều gì xãy ra, cha sẽ không bao giờ buông tay con ra.”

Trong bất kỳ mối quan hệ nào cũng vậy, cốt lõi của niềm tin không phải nàm trong sự ràng buộc, mà trong sự gắn kết đầy niềm thương mến. Vì thế, hãy nắm lấy tay người bạn yêu thương hơn là mong đợi họ nắm lấy tay bạn…

Bắt đầu từ hôm nay.

Bắt đầu hôm nay, tôi sẽ không còn lo lắng về hôm qua nữa.
Đó là quá khú và quá khứ thì sẽ chẳng bao giờ thay đổi được.
Tôi chỉ có thể thay đổi bằng cách chọn cách nghĩ như thế.

Bắt đầu hôm nay, tôi sẽ không còn lo lắng về ngày mai nữa.
Ngày mai sẽ luôn ở đó chờ tôi để biến nó thành tốt đẹp nhất.
Nhưng tôi không thể làm cho ngày mai tươi sáng nhất nếu trước hết tôi không làm cho hiện tai trở nên tuyệt vời nhất.

Bắt đầu hôm nay, tôi sẽ nhìn vào gương và tôi sẽ thấy một con người đáng được tôn trọng và hâm mộ.
Con người giỏi giang trong gương đang nhìn lại tôi chính là con người tôi thích được bên cạnh và là con người tôi muốn tìm hiểu hơn.

Bắt đầu hôm nay, tôi sẽ nâng niu mỗi phút giấy trong đời mình.
Tôi trân trọng món quà dành cho mình tron tương đời và tôi sẽ chia sẽ món quà này với những người khác.
Tôi sẽ dùng món quà này để nâng đỡ cuộc sống của người khác.

Bắt đầu hôm nay, tôi sẽ đối mặt với thử thách và lòng can đảm và quyết đoán.
Tôi sẽ vượt qua bất cứ vật cản nào ngăn cản con đường phát triển và hoàn thiện bản thân.

Bắt đầu hôm nay, tôi sẽ nắm bắt cuộc sống mỗi ngày một ít, từng bước một.
Sự nản lòng sẽ không cho phép đánh mất đi sự tự nhận thức tích cực về bạn thân, ước muốn thành đạt và khả năng yêu thương.

Bắt đầu hôm nay, tôi bước đi với niềm tin mới vào lòng tốt của con người.
Bất chấp những gì đã qua, tôi tin và hy vọng vào một tương lai tốt đẹp hơn và tươi sáng hơn.

Bắt đầu hôm nay tôi sẽ cởi mở đầu óc và tấm lòng.
Tôi sẽ đón chào những kinh nghiệm mới. Tôi sẽ gặp gỡ những người mới.

Tôi sẽ không mong đợi sự hoàn hảo của bản thân cũng như của những người khác: Sự hoạn hảo không tồn tại trong thế giới không hoàn hảo này.
Nhưng tôi sẽ cố gắng nỗ lực vượt qua những nhược điểm của con người.

Bắt đầu hôm nay, tôi sẽ chịu trách nhiệm với hạnh phúc riêng của mình và tôi sẽ làm những điều khiến mình hạnh phúc…
Chiêm ngưỡng những kỳ quan tuyệt đẹp của thiên nhiên, nghe những bản nhạc mình yêu thích, nuôi một chú mèo hay con cún, ngâm mình trong những bọt bóng xà phòng…
Niềm vui thứ sẽ được tìm thấy trong những việc làm nhỏ nhất.

Bắt đầu hôm nay, tôi sẽ học thêm một cái gì mới
Tôi sẽ thử một điều gì đó khác lạ
Tôi sẽ thưởng thức tất cả những hương vị khác nhau mà cuộc sống ban tặng.
Tôi sẽ thay đổi những gì mình có thể còn những cái khác tôi sẽ cho qua.
Tôi sẽ phấn đấu để trở thành tôi tốt nhất.

Bắt đầu hôm nay. Và mọi ngày.

Màu sắc của cầu vồng.

Ngày xưa, các màu sắc tồn tại trên thế giới bắt đầu một cuộc tranh cãi.

Tất cả đều cho rằng mình là nhất. Quan trọng nhất, hữu ích nhất, đẹp đẽ nhất và được yêu thích nhất.

Màu xanh lục nói:
“Rõ ràng tớ là quan trọng nhất. Tớ là dấu hiệu của sự sống và hy vọng.”

”Tớ được chọn làm màu của cỏ, cây và lá. Không có tớ, các con vật sẽ chết hết. Hãy nhìn miền đồng quê đi rồi các cậu sẽ thấy tớ tràn ngập khắp nơi.”

Màu xanh nước biển ngắt lời:
“Cậu chỉ nghĩ về đất, thế có nghĩ tới trời và biển chưa. Chính nước là cơ sở của sự sống và tạo thành mây từ biển sâu. Bầu trời mang lại không gian và sự an lành, quang đãng. Không có sự an lành của tớ, các cậu sẽ chẳng là gì cả.”

Màu vàng tủm tỉm:
“Các cậu đều quá nghiêm trọng hóa. Tớ mang lại tiếng cười, sự ấm áp cho thế giới. Mặt trời màu

vàng, mặt trăng màu vàng, và các ngôi sao cũng màu vàng. Mỗi lần các cậu ngắm một đóa hướng dương, cả thế giới bắt đầu mĩm cười. Không có tớ, sẽ chả gì vui hết."

Màu cam bắt đầu thổi chiếc kèn của mình.

"Tớ là màu của sức khỏe và sức mạnh. Có thể tớ ít được thấy, nhưng tớ rất quý giá vì tớ phục vụ cho nhu cầu của con người. Tớ mang nhựng vitamin quan trọng nhất. Hãy nghĩ tới cà rốt, bí đỏ, xoài và đu đủ. Tớ không có mặt mọi lúc mọi nơi. Nhưng khi tớ phủ lên bầu trời khi bình minh và lúc hoàng hôn, vẻ đẹp của tớ lại quá nổi bật đến nỗi chả ai nghĩ tới các cậu nữa."

Màu đỏ không thể đứng yên nữa và hét to:

"Tớ là kẻ thống trị tất cả các cậu. Tớ là máu – máu của sự sống! Tớ là màu của nguy hiểm và dũng cảm. Tớ sẵn sàng đấu tranh vì chính nghĩa. Không có tớ, trái đất cũng trống không như mặt trăng. Tớ là màu của đam mê và của tình yêu, của hoa hông, hoa trạng nguyên và hoa anh túc."

Màu tím vươn hết chiều cao của mình.

Nó rất cao và nói hết sức hoành tráng:

"Tớ là màu của thủy chung và quyền lực. Các vị vua, lãnh đạo và giám mục đều luôn luôn chọn tớ vì tớ là dấu hiệu của quyền năng và thông thái. Không ai chất vấn tớ! Họ lắng nghe và tuân lệnh."

Cuối cùng màu chàm lên tiếng, im ắng hơn tất cả màu khác. Nhưng rất quả quyết:

"Hãy nghĩ về tớ. Tớ là màu của im lặng. Các cậu khó nhận ra tớ, nhưng không có tớ thì tất cả các cậu đều trở nên hời hợt hết. Tớ đại diện cho tư duy và phán đoán, chạng vàng và nước sâu, để cầu nguyện sự anh lành trong tâm hồn."

Và cứ thế các màu sách cứ khoác lác lẫn nhau. Mỗi màu đều thuyết phục về sự ưu trội của mình. Chúng cãi nhau ngày càng dữ dội hơn. Bỗng nhiên có một tia chớp sáng lóa, sấm cuồn cuộn ầm vang. Mưa bắt đầu tuôn xối xả. Các màu co rúm lại vì sợm xích lại gần nhau cho bớt sợ.

Giữa tiếng ầm ào. Mưa bắt đầu lên tiếng:

"Hỡi các màu sắc xuẩn ngốc, tranh giành nhau, ai cũng muốn thống trị người khác. Các cậu không biết rằng mỗi cậu đều có một mục đích đặc biệt, duy nhất và khác biệt ư ? Hãy nắm lấy tay nhau và đến bên tôi."

Nghe lời, các màu sắc hợp lại và nắm tay nhau.

Mưa tiếp lời:

"Tờ giờ trở đi, khi trời mua, mỗi cậu hãy trải dài ra cả bầu trời. vòm cung màu sắc rộng dài đó là một lời nhắc nhở rằng tất cả các cậu sống trong hòa bình. Cầu vòng là dấu hiệu của hy vọng tương lai."

Và vì thế, khi trận mưa rơi xuống trần gian, một chiếc Cầu vòng xuất hiện trên bầu trời, là để nhắc chúng ta nhớ trân trọng người khác.

Học từ lỗi lầm

Thomas Edison đã thử 2.000 chất liệu khác nhau trong quá trình tìm cho ra dây tóc bóng đèn. Khi không có cái nào đáp ứng thỏa đáng, người trợ lý của ông than phiền, “Cả công trình của chúng ta thật vô ích. Chúng ta chẳng học được gì.”

Edison đáp lại đầy tự tin: “Ồ, chúng ta đã đi được một đoạn đường dài và chúng ta đã học được rất nhiều. Chúng ta biết hai ngàn yếu tố mà chúng ta không sử dụng để chế tạo một bóng đèn tốt.”

Nói thật

“Ai đã làm điều này đây ?” Cô giáo tôi hỏi. Cả 30 đứa học trò chúng tôi cố nghĩ về việc chúng tôi đã làm gì, mà còn về việc không biết cô giáo đã phát hiện ra cái gì nữa. “Ai đã làm điều này đây ?” cô giáo hỏi lại một lần nữa. Thật sự cô không hỏi, mà cô đang muốn một câu trả lời. Cô rất ít khi giận dữ, nhưng lần này thì thật rồi: “Ai đã làm vỡ kính cửa sổ ?”

“Ôi trời” Tôi nghĩ, chính tôi là kẻ làm vỡ kinh. Tôi không cố ý. Chỉ tại một quả bóng ném trật. Khi đó tôi đang luyện kỹ thuật bắt bóng. Cần phải luyện nhiều hơn. Tại sao lại là tôi ? Thật sự không phải lỗi của tôi. Nếu tôi nhận tội, tôi sẽ gặp rắc rối. Làm sao mà tôi lại có tiền để đến một tấm cửa kính lớn như vậy ?

Thậm chí tôi cũng không có một khoản tiền nào. “Cha tôi sẽ sửa nó” Tôi nghĩ trong đầu. Tôi không muốn giơ tay lên, nhưng một sức mạnh nào đó hơn cả điều này đã kéo tay tôi lên. Tôi đã nói sự thật. “Em làm ạ” Tôi không nói gì thêm nữa. Thú nhận việc mình làm đã đủ khó khăn lắm rồi.

Cô giáo tôi đi tới một trong những chiếc giá sách của chúng tôi và lấy xuống một cuốn. Rồi cô bắt đầu đi lại phía bàn tôi. Tôi chưa bao giờ biết cô giáo có đánh học trò không, nhưng tôi thấy rằng cô sắp bắt đầu việc đó với tôi và cô sẽ dùng cuốn sách đó đập vào tôi.

“Cô biết em rất thích chim” Cô nói khi đứng nhìn gương mặt đầy tội lỗi của tôi. “Đây là hướng dẫn về chim mà em hay mượn. Của em đây. Dù sao cũng đã tới lúc chúng ta có một cuốn mới. Cuốn sách này là cho em và em sẽ không bị phạt, miễn là em nhớ rằng cô không thưởng cho em về việc làm tệ hại này, mà không thưởng cho em về sự trung thực của em.”

Không thể tin được! Tôi đã không bị phạt, lại còn được một cuốn hướng dẫn về các loài chim. Đó là cuốn sách tôi đã dành dụm tiền bấy lâu nay để mua. Số tiền mà tôi lo sợ phải đem đến trường để mua kinh cửa sổ.

Đến nay cuốn sách đã không còn, cô giáo tuyệt vời của tôi cũng đã ra đi. Tất cả còn đọng lại về ngày ấy là ký ức của tôi và bài học cô dạy ngày nào. Bài học đó luôn bên tôi và sẽ con vang vọng mãi.

Hãy biết ơn những người làm cho ta hạnh phúc. Họ là những nghệ nhân làm vuốn khiến tâm hồn ta nở hoa.

- Marcel Proust, Nhà văn Pháp 1871 – 1922

Giá trị của thời gian.

Để nhận ra giá trị của một năm: Hãy hỏi một sinh viên thi rớt kỳ thi tốt nghiệp.

Để nhận ra giá trị của một tháng: Hãy hỏi một người mẹ mới sinh con chưa đủ tháng.

Để nhận ra giá trị của một tuần: Hãy hỏi biên tập viên của một tờ tuần báo.

Để nhận ra giá trị của một giờ: Hãy hỏi những người yêu nhau đang chờ được gặp nhau.

Để nhận ra giá trị của một phút: Hãy hỏi người vừa lỡ chuyến tàu, xe buýt hoặc máy bay.

Để nhận ra giá trị của một giấy: Hãy hỏi người vừa thoát khỏi một tai nạn.

Để nhận ra giá trị của một phần nghìn giây: Hãy hỏi người nhận được huy chương bạc tại Thế vận hội.

Thời gian không chờ đợi ai.
Hãy trân trọng mỗi phút giây bạn có. Bạn sẽ trân trọng nó nhiều hơn khi bạn chia sẽ nó với một ai đó đặc biệt.

Những nỗ lực của cuộc sống.

Một người đàn ông tìm thấy một chiếc kén của chú bướm đêm. Anh ta mang về nhà để có thể quan sát chú bướm chui ra khỏi kén. Vào ngày cái kén hơi mở một tí, anh ta ngồi nhìn chú bướm hàng giờ khi chú bướm đang cố gắng đẩy cơ thể thoát ra cái lỗ bé xíu đó.

Chú bướm hình như bị mắc kẹt và có vẽ như không còn cố gắng. Có vẻ như là nó đã cố hết sức và không còn đi xa hơn được nữa. Người đàn ông, với lòng tốt bụng, quyết định giúp chú bướm, vì thế anh ta lấy cái kéo và cắt phần còn lại của chiếc kén. Chú bướm sau đó thoát ra dễ dàng. Nhưng thân xác nó sưng phồng và rất nhỏ, đôi cánh nó nhăn nhúm và teo lại.

Người đàn ông tiếp tục quan sát chú bướm bởi vì anh ta trông đợi rằng, vào một lúc nào đó, đôi cánh sẽ to lên và mở rộng để có thể nâng cơ thể lên. Không có chuyện gì xãy ra! Thật sự, chú bướm nhỏ trải qua phần đời còn lại bằng cách bò quanh với cái thân xác nhỏ còm, sưng phồng và đôi cánh teo quắt. Nó không bao giờ có thể bay được.

Người đàn ông với sự tử tế và hấp tấp của mình đã không hiểu rằng nỗ lực cho chú bướm để thoát ra khỏi cái lỗ nhỏ đó chính ra rất cần thiết để đẩy những chất từ cơ thể chú bướm vào đôi cánh của nó để nó có thể sẵn sàng bay thoát ra khỏi chiếc kén. Tự do và bay cao chỉ có thể đạt được khi đã nỗ lực. Bằng cách lấy đi nỗ lực của chú bướm, anh ta đã lấy đi sức khỏe của nó.

Đôi khi nỗ lực chính xác là những gì chúng ta cần trong cuộc sống. Nếu chúng ta trải qua cuộc sống mà không gặp bất cứ trở ngài nào, chúng ta sẽ bị tê liệt. Chúng ta sẽ không mạnh như đáng ra chúng ta mạnh như đáng ra chúng ta mạnh như thế. Hãy cho mỗi cơ hội là một sự may mắn, đừng để lại những khoảng trống tiếc nuối, và đừng quên sức mạnh của nỗ lực.

Đừng bao giờ nghi ngờ bản thân.

Nếu tôi có thể chia sẽ một suy nghĩ với ai đó thì tôi sẽ nói rằng đừng bao giờ nghi ngờ bản thân mình. Cho dù người đời có nói gì, cho dù đôi lúc bạn nghĩ gì đi nữa, đừng bao giờ nghi ngờ bản thân mình. Nếu bạn tin vào bản thân, bạn sẽ thành công nhiều hơn là thất bại. Người có niềm tin thầm lặng vào khả năng hoàn thành môt sứ mệnh thì coi như sứ mệnh đó đã được hoàn thành một nửa rồi.

Hãy tin vào bản thân bất chấp thất bại, bất chấp những trở ngại có vẻ khó lay chuyển, bất chấp lạnh lẻo hay bóng tối, bất chấp tai họa hay đau thương, rồi cuối cùng niềm tin sẽ đơm hoa kết trái, rồi bạn sẽ thấy tất cả những khó khăn đều ở sau lưng mình.

Để dễ nhất trong cuộc đời là cười nhạo bản thân vì chúng ta phạm lỗi, buông xuôi và nói "Mình không tốt" nhưng điều khó hơn là tin vào bản thân và tiếp tục cuộc sống một các tích cực. Sai lầm lớn nhất trong cuộc sống là tự hạ thấp mình. Những bi kịch kinh khủng nhất trong đời xuất phát từ sự thiếu tự tin vào bản thân và khả năng của mình.

Có vẻ như sự không tin vào bản thân hình thành trong trí óc chúng ta mỗi khi chúng ta phạm lỗi hay không đạt được một sứ mệnh, và những sai lầm liên tiếp làm cho sự không tin chắc này lớn dần lên cho đến khi chúng ta nghi ngờ khả năng làm đúng điều gì đó của mình. Là con người, chúng ta là chủ nhân của những điều mỏng manh dễ vỡ, mỗi cái đó lại làm chúng ta lo âu và chán nản, và làm chúng ta nghi ngờ vào giá trị của mình. Chúng ta không phải là một cỗ máy chính xác như máy móc công nghiệp, chúng ta lo âu, khắc khoải, dễ bị rối tung và làm ầm lên. Nhưng chúng ta lại có khả năng thể hiện đáng ngạc nhiên.

Chúng ta có nhiều sức mạnh hơn chúng ta tin, có nhiều ý chí quyết tâm hơn chúng ta biết, và nhiều tiềm năng hơn chúng ta thể hiện.

Cuộc sống là nguyên liệu thô.Chúng ta là những nghệ nhân. Chúng ta có thể nhào nặn sự tồn tại của mình thành một tác phẩm đẹp hay thành một vật thể xậy xí, tất cả đều nằm trong tay chúng ta. – Cathy Better, Nhà báo, Nhà văn người Mĩ

Những hạt giống cuộc đời

Hai hạt giống nằm kề bên nhau trên mảnh đất mùa xuân màu mỡ…

Hạt giống thứ nhất nói: Tôi muốn phát triển! Tôi muốn cắm sâu rễ xuống đất phía dưới tôi, và nảy mầm nhú lên lớp đất phía trên tôi…Tôi muốn đâm chồi giống như những ngọn cờ thông báo mùa xuân đến… Tôi muốn cảm nhận sự ấm áp của mặt trời trên khuôn mặt và niềm hạnh phúc khi những giọt suông ban mai đầu trên cánh hoa của tôi.

Và rồi nó lớn lên…

Hạt giống thứ hai nói: Tôi sợ nếu phải cắm rễ xuống đất ở bên dưới… Tôi không biết mình có đối mặt được với bóng tối không. Nếu tôi nhú lên khỏi mặt đất cứng phía trên mình tôi có thể phá hỏng những chiếc mầm mỏng manh của mình… Chuyện gì xãy ra nếu những chiếc chồi hé nở và một con ốc sên cố ăn chúng? Và nếu tôi trổ hoa, một đứa trẻ có thê ngắt tôi khỏi mặt đất. Không, sẽ an toàn hơn cho tôi nhiều nếu tôi đợi cho đến khi thật an toàn. Và rồi nó đợi…

Một chị gà mái cào cào đất đầu mùa xuân để tìm thức ăn bắt gặp hạt giống đang nằm đợi và ngay lập tức mổ nó.

Bài học của câu chuyện: Những ai từ chối liều lĩnh và tiến lên sẽ bị cuộc đời nuốt chửng.

Những hòn đá lớn

Một thầy giáo dạy khoa học cấp ba muốn chứng minh một quan niệm cho học trò của mình. Ông ta lấy một cái bình có miệng rộng và bỏ vào trong đó một vài viên đá lớn. Rồi ông hỏi cả lớp, " Đã đầy chưa?"

Cả lớp đồng thanh, "Rồi ạ!"

Người thầy sau đó lấy một thùng sỏi và bỏ vào chiếc bình. Những hòn sỏi len lỏi vào những khoảng trống giữa những viên đá lớn.

Rồi ông hỏi cả lớp, " Đã đầy chưa?"

Lần này có vài học sinh im lặng, nhưng hầu hết đều đáp, "Rồi ạ!"

Người thầy lại lấy ra một thùng cát lớn và bắt đầu đổ vào bình. Cát len vào những khoảng trống giữa các viên sỏi.

Lần thứ ba, ông hỏi, " Đã đầy chưa?"

Giờ đây hầu như gần hết học sinh thận trọng trả lời, nhưng một lần nữa, rất nhiều em đáp, " Rồi ạ!"

Người thầy lại bưng ra một chiếc đựng nước và đổ vào chiếc bình. Nước thấm qua cát. Và lúc này người thầy hỏi cả lớp, "Thí nghiệm này thể hiện điều gì?"

Một cậu học sinh có gương mặt sáng sủa giơ tay và trả lời, "Bất chấp kế hoạch làm việc của một người trong đời đã kín hết, anh ta vẫn luôn có thể nhét thêm nhiều thứ vào nữa!"

" Không," Thầy giáo đáp. " Sự việc là nếu các em không đặt những viên đá lớn vào trong bình trước tiên, các em sẽ không bao giờ đặt được chúng vào. Những hòn đá lớn là những việc quan trọng trong đời …gia đình, bạn bè, phát triển cá nhân. Nếu các em làm đầy cuốc sống của mình bằng những điều nhỏ nhặt, được mô tả như những hòn sỏi, cát, và nước…các em sẽ không bao giờ có thời gian cho những điều quan trọng.

" Thầy mong rằng điều này sẽ khiến các em thấy rằng nếu chúng ta nhìn quanh mình, ai trong chúng ta đều có thể có một ai đó trong đời ngay lúc này đây mà mình đã không dành cho họ đủ thời gian họ

cần…hoặc một điều gì đó mà chúng ta muốn làm nhưng bởi công việc nên chúng ta không có thời gian trải nghiệm. Hãy làm ngay bay giờ! Đừng bao giờ để đến ngày mai những gì chúng ta có thể làm hôm nay, bởi vì ngày mai có thể bị trễ…Và thầy đang dành thời gian ngay lúc này đây để nói với các em rằng

các em đã tọa ra sự khác biệt!!! Chúng ta là một!!!"

" Những hòn đá lớn" trong cuộc sống của bạn là gì – thời gian bên những người bạn yêu thương , niềm tin của bạn, việc học hành cảu bạn, những ước mơ của bạn, một sự nghiệp đáng phấn đấu, dạy hay tư vấn cho người khác?

Hãy nhớ đặt NHỮNG VIÊN ĐÁ LỚN vào trước tiên hoặc bạn sẽ không bao giờ đặt được chúng vào hết. Vì thế, đêm nay, hay vào buổi sáng, khi chúng ta đang còn suy ngẫm về câu chuyện ngắn này, hãy hỏi bản thân rằng: "Những hòn đá lớn trong cuộc đời tôi là gì?" Rồi sau đó hãy đặt chúng vào bình trước tiên.

Người thầy đặc biệt

Cách đây nhiều năm, giáo sư của trường Đại học John Hopkin đã ra cho một nhóm nghiên cứu sinh đề tài: Hãy thâm nhập những khu ổ chuột. Chọn 200 cậu bé độ tuổi từ 12 đến 16, điều tra về nền tảng và môi trường của họ. Rồi phỏng đoán cơ hội của họ trong tương lai. Các nghiên cứu sinh, sau khi có những thống kê xã hội, trò chuyện với các cậu bé, và thu thập nhiều dữ liệu, kết luận rằng 90% các cậu bé sẽ có lúc ở trong tù.

Hai mươi lăm năm sau một nhóm nghiên cứu sinh khác lại được gia việc phân tích phán đoán. Họ trở lại cùng chỗ đó. Một vài cậu bé – khi đó đã là đàn ông – vẫn còn ở đó, một vài người đã chết, một số chuyển đi nơi khác, nhưng họ vẫn còn liên lạc được 180 người trong tổng số 200 người ban đầu. Họ nhận thấy rằng chỉ có bốn người trong nhóm này bị ở tù.

Tại sao những người đàn ông đó, sống trong một nơi được cho là cái nôi của tội phạm, lại có một tiểu sử tốt đến ngạc nhiên như thế? Nhóm nghiên cứu cuối cùng được trả lời: " À, có một cô giáo…" Họ tìm hiểu sâu hơn, và nhận thấy rằng 75% các trường hợp được dạy bởi cũng một người phụ nữ.

Nhóm nghiên cứu tới gặp cô giáo này, hiện đang sống trong một ngôi nhà dành cho giáo viên nghỉ hưu. " Làm thế nào mà bà đã có một ảnh hưởng đáng kể như thế đến nhóm trẻ đó? Bà có thể cho biết bất cứ lý do nào cho thấy tại sao những cậu bé ngày đó vẫn còn nhớ bà?" " Không", bà đáp. "Thật sự tôi không thể." Và rồi, nhớ lại những năm qua, bà nói giọng vui vui, như là với chính mình hơn là với những người đặt câu hỏi: "Tôi đã yêu thương các cậu con trai đó.."

Hứa với bản thân

Hãy hứa với bản thân mạnh mẽ để không gì có thể làm xáo trộn sự bình yên trong tâm trí bạn.
Nói về sức khỏe, niềm vui, và thành công với bất cứ ai bạn gặp.
Làm cho tất cả bạn bè của bạn cảm thấy như thể có một điều gì trong họ
Nhìn khí cạnh sáng sủa của mọi chuyện và biến niềm lạc quan của bạn thành hiện thực.

Chỉ nghĩ về điều tốt đẹp nhất, làm việc vì điều tốt đẹp nhất, và chỉ mong đợi điều tốt đẹp nhất.

Hứng khởi với thành công của người khác như với chính mình.

Quên đi lỗi lầm trong quá khứ và tập trung vào những thành tựu lớn hơn trong tương lại.

Mang vẻ mặt vui tươi vào mọi lúc và trao tặng bất cứ ai bạn gặp một nụ cười

Dành nhiều thời gian để củng cố bản thân để không có thời gian chỉ trích người khác.

Rộng lượng để không lo âu, cao thượng để không giận dữ, mạnh mẽ để không sợ hãi, và vui vẻ chấp nhận sự tồn tại của khó khăn.

"Lúc kết thúc cuộc đời, người ta không hỏi

- Bạn nhận được bao nhiêu, mà là bạn đã cho đi bao nhiêu.
- Bạn giành được bao nhiêu, mà là bạn đã làm được bao nhiêu.
- Bạn dành dụm được bao nhiêu, mà là bạn đã hy sinh bao nhiêu.
- Bạn được ca tụng như thế nào, mà là bạn đã yêu thương và phụng sự như thế nào."

- Khuyết danh -

Sao không là bạn?

Hôm nay, nhiều người thức dậy với cảm giác sảng khoái. Sao không là bạn?

Hôm nay, nhiều người mở to mắt đón nhận vẻ đẹp xung quanh mình. Sao không là bạn?

Hôm nay, nhiều người chọn lựa để lại bóng ma quá khứ sau lưng và nắm bắt sức mạnh không đo được của hiện tại. Sao không là bạn?

Hôm nay, nhiều người phá vỡ rào chắn quá khứ bằng cách nhìn vào hạnh phúc hiện tại. Sao không là bạn?

Hôm nay, đối với nhiều người, gánh nặng của nghi ngờ và bất an bản thân sẽ được nhấc đi bởi sự an bình và niềm tin. Sao không là bạn?

Hôm nay,nhiều người lựa chọn sống theo cách mà họ sẽ là một mẫu hình tích cực cho con trẻ của họ. Sao không là bạn?

Hôm nay, nhiều người lựa chọn giải phóng cho bản thân khỏi ngục tù cá nhân gồm những tật xấu của họ. Sao không là bạn?

Hôm nay, nhiều người lựa chọn sống ngoài những điều kiện và nguyên tắc thống trị hạnh phúc cảu họ. Sao không là bạn?

Hôm nay, nhiều người tìm thấy sự đa dạng chính trong sự đơn giản. Sao không là bạn?

Hôm nay, nhiều người đối đầu với những lựa chọn khó khăn mang tính đạo đức và họ chọn làm những điều đúng thay vì những điều có lợi. Sao không là bạn?

Hôm nay, nhiều người quyết định không ngồi lại với tâm trí nạn nhân, mà có trách nhiệm với cuộc sống của họ và làm những đổi thay tích cực. Sao không là bạn?

Hôm nay, nhiều người hành động để tạo ra khác biệt. Sao không là bạn?

Hôm nay, nhiều người cam kết trở thành người mẹ, người cha, người con trai, con gái, học sinh, giáo viện, công nhân, ông chủ, anh, chị …tốt hơn. Sao không là bạn?

Hôm nay, là một ngày mới! Nhiều người nắm bắt ngày hôm nay. Nhiều người sống với hôm nay bằng tất cả tấm lòng mình. Sao không là bạn?

Trước khi bạn …

Trước khi bạn nói, hãy lắng nghe.
Trước khi bạn viết, hãy suy nghĩ.
Trước khi bạn tiêu xài, hãy làm ra tiền.
Trước khi bạn đầu tư, hãy nghiên cứu.
Trước khi bạn phê bình, hãy đợi đến lúc phù hợp.
Trước khi bạn nguyện cầu, hãy tha thứ.
Trước khi bạn từ bỏ, hãy cố gắng.
Trước khi bạn về hưu, hãy tiết kiệm.
Trước khi bạn chết, hãy cho đi.

Chúc bạn…

Chúc bạn…
Đủ hạnh phúc để trở nên ngọt ngào,
Đủ thử thách để trở nên mạnh mẽ,
Đủ nỗi đau để giữ bạn là con người,
Đủ hy vọng để bạn hạnh phúc,
Đủ thất bại để bạn khiêm tốn,
Đủ thành công để bạn khao khát,
Đủ bạn bè để mang lại cho bạn nguồn an ủi,
Đủ giàu có để đáp ứng những nhu cầu của bản thân,
Đủ háo hức để mong chờ,
Đủ niềm tin để xua đi muộn phiền,
Đủ quyết đoán để làm mỗi ngày trở nên tốt hơn hôm qua.

Thay đổi

Khi tôi là một thanh niên, tôi muốn thay đổi thế giới.
Tôi phát hiện ra rằng rất khó thay đổi thế giới, vì thế tôi cố gắng thay đổi đất nước tôi.
Khi tôi khám phá ra là tôi không thể thay đổi đất nước tôi, tôi bắt đầu tập trung thành phố của tôi.
Tôi không thể thay đổi thành phố, vì lúc này tôi đã có tuổi, và tôi cố gắng thay đổi gia đình tôi.
Giờ đây là một người già, bất chợt tôi nhận ra rằng nếu trước đây tôi thay đổi chính bản thân mình, tôi có thể đã tạo nên sự thay đổi trong gia đình tôi.
Gia đình và tôi có thể đã tạo nên sự thay đổi trong thành phố chúng tôi, Những tác động của chúng tôi có thể đã thay đổi đất nước tôi và thật vậy, tôi đã có thể thay đổi thế giới.

Hãy cẩn thận

Hãy cẩn thận với những suy nghĩ, vì chúng biến thành lời nói.

Hãy cẩn thận với lời nói, vì chúng biến thành hành động.

Hãy cẩn thận với hành động, vì chúng biến thành thói quen.

Hãy cẩn thận với thói quen , vì chúng biến thành tính cách.

Hãy cẩn thận với tích cách , vì chúng biến thành số phận của bạn.

Dù thế nào, hãy

Con người thường phi lý, thiếu logic, và nghĩ quá nhiều về bản thân; Hãy tha thứ cho họ.

Nếu bạn tử tế, người ta có thể buộc tội bạn có lý do không nói ra, ích kỉ; Hãy cứ tử tế.

Nếu bạn thành công, bạn sẽ chiến thắng một số người bạn giả tạo và một số kẻ thù hận; Hãy cứ thành công.

Nếu bạn chân thành và thật thà, người ta có thể lừa dối bạn; Hãy cứ chân thành và thật thà.

Nếu bạn dành nhiều năm để xây dựng, ai đó có thể phá hủy qua một đêm; Hãy cứ xây dựng.

Nếu bạn tìm thấy sự thanh thản và niềm vui, người khác có thể ganh tỵ; Hãy cứ vui.

Điều tốt bạn làm hôm nay, người ta sẽ quên ngay ngày mai; Hãy cứ làm tốt.

Hãy cho đời điều tốt nhất bạn có, Và có thể không bao giờ đủ; Hãy cứ cho đời điều tốt nhất bạn có.

Luôn mỉm cười

Nếu đôi khi bạn thấy muốn khóc – Và cuốc sống có vẻ như là một cuộc thử thách - Trên những đám mây kia sẽ là một bầu trời xanh tươi sáng

Vậy hãy biến nước mắt thành nụ cười.

Khi bạn đi trên con đường đời – Với đầy những thăng trầm - Hãy nhớ sự thật này - Một nụ cười bằng mười nếp nhăn.

Giữa những điều đắt đỏ trong cuộc sống - Nụ cười rất dễ - Và khi bạn trao đi mộ nụ cười, Bạn sẽ có ngay một nụ cười khác để cất giữ.

Hạnh phúc đôi khi đến với tất cả chúng ta - Nhưng nỗi buồn nhiều khi không ai mời cũng đến – Và đôi lúc những giọt nước mắt phải rơi – Giữa tiếng cười giấu mặt.

Vì thế khi bạn bè mang nỗi buồn trên gương mặt – Và khó khăn quanh họ đang chồng chất – Thế giới sẽ là một nơi tốt đẹp hơn - Tất cả bởi vì bạn mỉm cười.

“ Hạnh phúc giống như những khu vườn trong truyện thần tiên có hai con rồng canh gác hai cổng và người ta phải đánh thắng chúng mới vào được.”

-Alexandre Dumas, Nhà văn Pháp 1802-1870

Hãy nhớ rằng…

Cuộc sống không được đo bằng hơi thở của chúng ta ; mà bằng những khoảnh khắc làm chúng ta nín thở vì ngạc nhiên.

Hãy suy nghĩ về điều này. Có thể bạn không nhận ra điều đó, nhưng nó đúng 100% đấy.

Ít nhất hai người trong cuộc đời này quý bạn đến mức họ sẽ chết vì bạn.

Ít nhất 15 người trong cuộc đời này yêu bạn theo một cách nào đó.

Một nụ cười từ bạn có thể mang niềm vui đến cho ai đó, thậm chí khi họ không thích bạn.

Hằng đêm, ai đó đang nghĩ về bạn trước khi họ nhắm mắt.

Bạn là cả thế giới với một ai đó.

Nếu không vì bạn, ai đó có thể như không đang sống.

Bạn thật đặc biệt và độc đáo.

Khi bạn ngĩ rằng bạn không có cơ hội để đạt được điều mình mong muôn, có thể bạn sẽ không đạt được; nhưng nếu bạn có niềm tin và đợi đúng thời điểm, không sớm thì muộn, bạn sẽ đạt được điều tốt hơn.

Khi bạn phạm một lỗi lớn chưa từng có, một điều tốt đẹp có thể xuât phát ngay từ đó.

Khi bạn nghĩ cuộc đời quay lưng với mình, hãy nhìn lại: Hẳn bạn đã quay lưng với cuộc đời.

Ai đó mà thậm chí bạn không biết đang tồn tại, đang yêu bạn.

Luôn luôn ghi nhớ những lời khen bạn nhận được. Hãy quên đi những lời phê bình thô lỗ.

Luôn nói với mọi người bạn cảm thấy như thế nào về họ; bạn cảm thấy tốt hơn khi họ biết điều đó và cả hai sẽ thật hạnh phúc.

Nếu bạn có một người bạn tốt, hãy dành thời gian nói cho họ biết họ tuyệt vời như thế nào.

Lời xin lỗi thứ 100

Đó là ngày thi đầu tiên của học kì một. Tôi xong sớm hơn một tí, tôi gọi điện cho anh.

- Này, hôm nay em về sớm, anh ghé đón em nhé.
- Ừ, chờ anh năm phút nhé.
- Năm phút ? Trường ngay kế nhà anh mà.
- Anh chuẩn bị một tí.
- Dạ, nhớ nhanh nhanh nha.

Hai giờ chiều, mặt trời nóng bức, tôi đứng dưới bóng cây, quạt quạ cho mát. Dù cũng chẳng ăn thua gì, nhưng có quạt vẫn hơn.

Năm phút trôi qua, anh vẫn chưa xuất hiện, tôi thấy không hài lòng khi nhìn đồng hồ.

Mười phút và anh vẫn chưa đến…Hay anh gặp tai nạn?

Mười lăm phút trôi qua, rồi anh cũng xuất hiện.

- Sao anh tới trễ thế ?

Anh thậm chí chẳng tỏ vẻ gì có lỗi. À, đang xem tivi.

- Cái gì ? Tivi á? Tại sao anh không ngủ, tắm và ăn trước khi đến đây đi?

Tôi chả còn gì để nói, không cầm lấy cái mũ bảo hiểm anh đưa tôi, chỉ đứng đó và nhìn anh chằm chằm.

- Anh xin lỗi.

Đó là lần đầu tiên anh nói lời xin lỗi với tôi…

Từ khi quen anh tôi biết anh là một người ích kỉ và chưa một lần nào xin lỗi một đứa con gái.

Tôi nhìn anh, được rồi, cầm lấy mũ và để anh đưa về nhà. Anh luôn hành động như vậy, không giải thích, không cãi vã. Điều duy nhất anh làm là xin lỗi. Với tôi, không phải cái gì cũng được giải quyết bằng một lời xin lỗi. Tôi không bao giờ hỏi tiếp gì sau mỗi lần anh xin lỗi. Anh nói rằng, đó là lần đầu tiên anh xin lỗi một người con gái. Dù là phải can đảm mới nhận lỗi, nhưng anh chưa lần nào sửa lỗi cả. Nói lời xin lỗi đã trở thành từ khiến tôi không nói gì được nữa. Nước mắt lăn dài trên má vào lần thứ 59 anh xin lỗi tôi.

Tôi gật đầu: Anh không cần phải xin ỗi em nữa. Nếu anh không thể thay đổi, thì đừng để em cứ cho anh hết cơ hội này đến cơ hội khác, hy vọng và tin rằng anh sẽ thay đổi.

Anh ôm tôi nhẹ nhàng, nói lời xin lỗi thứ 60.

Thậm chí lần đó, anh cũng không thay đổi, và rồi cũng không một lời giải thích.

Tôi bắt đầu lo lắng không biết liệu anh có giấu tôi điều gì không.

- Anh cóc huyện gì mấy ngày nay vậy?
- Đâu có gì đâu/
- Vậy sao anh đối xử với em kỳ vậy?
- Đâu có.
- Anh có thể nói gì khác hơn câu đó không vậy? Anh biết là em lo lắng , đứng ngồi không yên, anh có coi em là bạn gái của anh không vậy?
- Anh xin lỗi…
- Em không muốn nghe anh xin lỗi nữa…

Tôi dập điện thoại và anh không gọi lại. Anh thậm chí không hỏi thăm tôi. Có lẽ chúng tôi nên chia tay.

Đây là lần thứ 99 anh nói lời xin lỗi. Từ ngày đó, tôi không bao giờ gọi điện cho anh hay tìm kiếm anh, thỉnh thoảng tôi có thấy cuộc gọi vô danh trong máy mình, nhưng mỗi lần tôi chào , nó lại im tịt. Tôi nghĩ đó là điện thoại của anh, nhưng tại sao anh lại không nói cơ chứ? Một tháng trôi qua, tôi hết chịu nổi cảm giác không có anh nên tôi chạy tới trường tìm anh. Tôi đứng ngoài lớp anh và tìm quanh, không thấy bóng dáng anh.

- Xin lỗi anh cho em hỏi có anh XOXO ở đây không?
- À, mình nghĩ là bạn ấy đã nghỉ học rồi.
- Hả, sao lại thế ? từ lúc nào vậy?
- Bạn ấy không đến lớp một tháng nay rồi/
- À,à…Cảm ơn anh.

Một tháng…không đi học một tháng…sao vậy ta? Tôi chạy như vấp về nhà. Gọi điện cho anh: Xin lỗi số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được…

Tôi gác máy, gọi tới số điện thoại nhà anh, vẫn không nghe trả lời.

Có chuyện gì vậy? Gia đình anh chuyển nhà ư? Cứ như là anh biến mất khỏi mặt đất này mà không để lại một chút dấu vết nào cả. Tôi không thể tìm ra anh…khi tôi như đang quẫn trí thì điện thoại reng, một đứa bạn của tôi. Đó là một trong những đứa em trai của anh và là bạn rất thân của tôi.

- Này, lâu nay cậu biến đâu vậy? Anh Paul đang nằm viện.
- Sao ? Chuyện gì vậy hả?
- Anh ấy đang năm trong bệnh viện thành phố, chỗ lần trước cậu nằm đó.
- Tớ tới đó liền.

Tôi đã chạy hết tốc lực và khi tới bệnh viện tôi thấy ba mạ anh đã ở đó. Tôi hỏi họ số phòng và lao nhanh qua sảnh. Anh nằm trên giường, nhìn tôi, không nói một lời, không nhúc nhích.

- Sao vậy anh? Sao anh không liên lạc gì với em cả?

Anh im lặng, và vẫn dán mắt vào tôi.

- Nào, hãy trả lời em đi…sao anh không nói?

Một giọt nước mắt lăn xuống bên khóe mắt, và như thể là anh dùng hết sức bình sinh để thốt lên…

- Anh…xin lỗi!

Rồi anh nhắm mắt.

- Nào đừng như thế…tại sao lại xin lỗi em?

Đừng xin lỗi em ….hãy tỉnh dậy đi anh…hãy trả lời em đi anh.

Tôi sụt sịt và ngồi xuống bên mép giường anh, nắm chặt áo anh, tôi khóc thành tiếng…

- Tại sao anh phải xin lỗi? Tại sao lại không cho em một lời giải thích? Em sẽ không tha

thứ cho anh, hãy tỉnh dậy đi anh, nói lời xin lỗi thì đâu có ích gì…Nếu anh không tỉnh lại, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, em xin anh đấy…hãy mở mắt ra…

Đó là lời xin lỗi thứ 100.

Một nhóm bác sĩ, y tá kéo tôi ra và cố gằng làm cho anh tỉnh lại. Tôi không đứng lên nổi… Đầu óc tôi trống rỗng…mắt tôi chỉ thấy một màu đen tối.

Anh đã từ giã cuộc đời này…Tôi đã không còn cơ hội để chạm vào anh nữa.Nhưng đôi khi, anh xuất hiện trong giấc mơ của tôi, nói cho tôi nghe anh đang làm gì. Anh vẫn luôn bên tôi, vẫn sống trong trái tim tôi, vẫn cười vào sự khờ khạo của tôi, và gọi tôi là người yêu của anh…anh không bao giờ xin lỗi tôi nữa.

Sau đó một tháng, mẹ anh tới tìm tôi, và đưa cho tôi một chiếc hộp. Trong đó có 100 tấm hình, sau mỗi tấm hình là một câu chuyện…lý do tại sao anh làm tôi giận.

Lần đầu tiên, em thương yêu, anh không cố ý đón em trễ. Anh biết lý do này thật sự không thỏa đáng, nhưng khi đó anh không dám nói sự thật cho em hay, trước khi anh rời anh, anh thấy đau ở ngực, nhưng anh vẫn có mặt để gặp em, em tha lỗi cho anh không?

Lần thứ hai, em thương yêu, anh…

Lần thứ ba, em thương yêu, anh…

Lần thứ 100. em thương yêu, anh không muốn bỏ em một mình trên cuộc đời này. Phải như thế bởi vì Chúa không cho anh cơ hội để nói Anh Yêu Em Suốt Đời, và để đeo chiếc nhẫn cưới vào ngón tay em…Em là cô gái đầu tiên anh xin lỗi. Và cũng là cô giá đầu tiên anh muốn luôn bên cạnh trong suốt cuộc đời anh…Hãy tha thứ cho anh đã không mang đến hạnh phúc cho em nhưng anh sẽ là thiên thần của em, luôn dõi theo em…Nhìn em khi em hạnh phúc…hứa với anh…đừng khóc em nhé. Anh không muốn em khóc vì anh như thế đâu. Anh yêu em .Paul.

Làm sao tôi không khóc đây? Những gì anh nói làm sao em làm được đây? Tấm hình cuối cùng chụp anh trong bệnh viện. Mặc dù anh ốm lắm, nhưng nụ cười anh tươi hơn bao giờ hết. Khuôn mặt anh trắng và cứ như là anh đang cố sức nở nụ cười cuối cùng trong bức ảnh cuối cùng, thứ 100. Chính khi anh cần tôi nhất, tôi lại không bên anh.

- Em xin lỗi.

Tôi nắm chặt bức hình và khóc cho hai chúng tôi…

Tiền

Cuộc đời không quan tâm tới thứ chúng ta muốn… chỉ tới những thức húng ta cần. Tôi mong bạn có được nhuwgx gì bạn cần cho dù chúng ta không có nhiều tiền.

- Tiền mua được nhà, chứ không mua được tổ ấm.
- Tiền mua được đồng hồ, chứ không mua được thời gian.
- Tiền mua được giường, chứ không mua được giấc ngủ.
- Tiền mua được sách, chứ không mua được kiến thức.
- Tiền mua được bác sĩ, chứ không mua được sức khỏe.
- Tiền mua được địa vị, chứ không mua được lòng tôn trọng.
- Tiền mua được tình dục, chứ không mua được tình yêu.
- Tiền mua được máu, chứ không mua được mạng sống.

Bạn là ai, điều đó tạo nên sự khác biệt

Một cô giáo ở New York thường tưởng thưởng mỗi một học trò ở trường cấp ba nơi cô dạy bằng cách nói với họ về sự khác biệt của mỗi người. Mỗi lần cô gọi một học trò lên đứng trước lớp.

Trước hết, cô bảo cả lớp rằng học trò đó đã tạo ra sự khác biệt đối với cô và cả lớp.

Sau đó cô tặng học trò một dải ruy băng màu xanh có in dòng chữ vàng, "Tôi Là Ai, Điều Đó Tạo Nên Sự Khác Biệt."

Sau đó cô giáo cho cả lớp một công trình để xem thử sự thừa nhận nào sẽ có ảnh hưởng lên cộng đồng. Cô đưa cho mỗi học trò 3 dải ruy băng nữa và hướng dẫn họ ra cộng đồng và quảng bá cách vinh danh này. Rồi sau đó họ theo dõi kết quả, xem ai vinh danh ai và sau một tuần sẽ báo cáo trước lớp.

Một trong những cậu học trò trong lớp tới gặp người quản lí cấp trung của một công ty gần đó và tưởng thưởng anh bằng cách giúp anh hoạch định kế hoach nghề nghiệp. Cậu đưa cho anh ta một dải ruy băng màu xanh và đeo vào áo. Rồi cậu đưa tiếp cho ông hai dải ruy băng còn lại, nói rằng " Chúng em đang thực hiện công trình của lớp về sự ghi nhận, và chúng em muốn anh đi ra cộng đồng, tìm một ai đó để tưởng thưởng, đưa họ một dải ruy băng, rồi đưa tiếp dải khác để họ có thể ghi nhận người thứ ba và cứ làm như thế. Rồi sau đó báo lại cho em biết chuyện gì xảy ra nhé."

Cuối ngày hôm đó, người quản lí cấp trung đến gặp ông chủ của mình, theo mọi người nhận xét, là một người khó chịu. Anh ta bảo ông ấy ngồi xuống, nói với ông về việc của anh ta rất kính nể ông vì ông là một thiên tài sáng tạo. Ông chủ trông có vẻ ngạc nhiên. Người quản lí cấp trung hỏi ông xem ông có thể nhận món quà, là dải ruy băng xanh và cho phép anh ta được mang vào cho ông. Ông chủ vẻ ngạc nhiên trả lời, "Ờ, được."

Người quản lí lấy dải ruy băng xanh ra và đính lên ngực áo vét của ông chủ, ngay phía trên tim. Rồi anh ra đưa cho ông chủ dải ruy băng cuối cùng và nói: "Ông có thể giúp tôi điều này được không? Hãy đeo dải ruy băng này vào người mà ông thấy xứng đáng? Cậu học trò đã đưa tôi dải ruy băng này hiện đang làm công trình ở trường và chúng tôi muốn sự ghi nhận này tiếp tục và xem thử nó ảnh hưởng tới mọi người như thế nào."

Đêm đó, ông chủ trở về nhà, tới chỗ đứa con trai 14 tuổi của mình và biểu nó ngồi xuống. Ông nói, " Hôm nay ba gặp một chuyện không thể tin được. Ba ngồi trong văn phòng và một nhân viên của ba tới và nói với ba rằng chú ngưỡng mộ ba, rồi chú ấy đính cho ba một dải ruy băng xanh và ba là một thiên tài sáng tạo. Hãy tưởng tượng xem. Chú ấy nghĩ ba là một thiên tài sáng tạo. Rồi chú ấy đính dải ruy băng xanh có dòng chữ " Tôi Là Ai, Điều Đó Tạo Nên Sự Khác Biệt" lên ngực ba, chỗ trên trái tim. Chú ấy đưa cho ba một dải ruy băng khác và bảo ba tìm một người ai đó để thể hiện sự ca ngợi. Khi ba lái xe về nhà, ba bắt đầu nghĩ ai sẽ là người ba đính dải ruy băng này và ba nghĩ tới con. Ba muốn tưởng thưởng con."

Ba đã quá tham việc và khi về nhà, ba đã không dành chút thời gian nào cho con. Đôi khi ba còn quát mắng con không học tốt ở trường và phòng ngủ của con thì thật bừa bộn, nhưng đêm nay, ba chỉ muốn ngồi đây, và nói cho con biết rằng con đã tạo một sự khác biệt đối với ba. Cùng với mẹ, con là người quan trọng nhất trong đời ba. Con thật sự là một đứa con ngoan và ba yêu con!"

Thằng bé bắt đầu khóc, và không thể nín được. Toàn thân nó run lên. Nó nhìn cha mình và nói trong nước mắt, " Ba ơi, vậy mà ngày mai co tính bỏ đi, bởi vì con nghĩ ba không thương con.

Giờ thì con không cần phải làm thế nữa.”

24 suy nghĩ khôn ngoan trong 24 giờ.

Sự hiện diện của bạn là món quà cho cuộc đời này.
Bạn là độc nhất và đặc biệt.
Cuộc đời bạn có thể là những gì giống như bạn muốn.
Hãy nắm giữ mỗi phút giây.
Hãy đếm những điều hạnh phúc, không đếm những muộn phiền.
Dừng lại, Lắng nghe và rồi Hành động.
Ẩn trong con người bạn rất nhiều câu trả lời, hãy hỏi.
Hãy là chính mình, đừng bắt chước người khác.
Đừng đặt ra những giới hạn cho bản thân.
Hãy mơ ước thật lớn lao và xem đó như Mục tiêu.
Hãy ra quyết định đúng lúc.
Đừng so sánh mình với người khác
Không thứ gì làm hao tổn thời gian và sức lực hơn là lo lắng.
Bạn càng đeo khó khăn lâu, nó càng trở nên nặng.
Hãy bỏ qua cái tôi.
Cuộc sống thật nhiều chọn lựa.

Cậu bé mù

Một cậu bé mù ngồi nơi bậc cấp của một tòa nhà, chiếc mũ để cạnh chân. Cậu bé cầm một tấm bảng hiệu có đề: “Tôi bị mù, xin giúp đỡ.” Có vài đồng xu trong chiếc mũ.

Một người đàn ông đi ngang qua. Ông lấy vài đồng xu từ trong túi ra và thả chúng vào chiếc mũ. Rồi ông cầm tấm bảng hiệu, xoay nó lại và viết vào đó mấy chữ. Ông ta quay tấm bảng lại để ai đi ngang qua cũng sẽ thấy những chữ mới viết.

Chẳng bao lâu chiếc mũ đầy tiền. Ngày càng nhiều người cho tiền cậu bé mù.

Chiều hôm đó, người đàn ông đã sửa tấm bảng đến xem sự việc ra sao. Cậu bé nhận ra tiếng bước chân ông và hỏi. “Bác có phải là người đã sửa tấm bảng của cháu sáng nay phải không ạ? Bác đã viết gì vậy bác?”

Người đàn ông trả lời, “Bác chỉ viết sự thật àm thôi. Bác viết những gì châu viết nhưng diễn đạt khác.”

Những gì ông ta viết là : “ Hôm nay là một ngày tươi đẹp và tôi không thể nhìn thấy nó.”

Bạn có nghĩ rằng tấm bảng đầu tiên và tấm bảng thứ hai nói lên cùng một điều không?

Đương nhiên là cả hai tấm bảng đều nói với mọi người rằng cậu bé bị mù. Nhưng tấm bảng thứ nhất chỉ đơn giản là cậu bé bị mù. Còn tấm bảng thứ hai nói với mọi người rằng họ thật may mắn vì họ không bị mù. Hẳn chúng ta thật ngạc nhiên khi thấy tấm bảng thứ hai công hiệu hơn, đúng không?

Quy luật của hạt giống

Hãy nhìn một cây táo. Có khoảng năm trăm trái tóa trên cây, mỗi trái có mười hạt. Vậy là có rất nhiều hạt. Chúng ta có thể thắc mắc, “ Tại sao bạn cần quá nhiều hạt như thế chỉ để lên có vài cây.”

Chúng ta có thể học được điều gì đò từ tự nhiên. Điều đó cho chúng ta thấy: “ Đa số các hạt sẽ không bao giờ phát triển. Vậy nếu bạn thực sự muốn làm cho một điều gì đó xảy ra, bạn nên cố gắng

nhiều hơn một lần.”

Có nghĩa rằng:

- Bạn sẽ tham dự hai mươi kì phỏng vấn có thể được một việc làm.
- Bạn sẽ phỏng vấn bốn mươi người để tìm ra được một người giỏi.
- Bạn sẽ nói chuyện với 50 người để bán được một căn nhà, một chiếc xe, một chiếc máy hút bụt, một hợp đồng bảo hiểm, hay một ý tưởng.
- Và bạn có thể gặp một trăm người quen để tìm ra một người bạn thân.

Khi chúng ta hiểu rõ “ Quy luật của hạt giống”, chúng ta sẽ không bị thất vọng nhiều. Chúng ta thôi không còn cảm thấy như mình là nạn nhân. Những quy luật tự nhiên không phải chỉ nhằm vào cá nhân mình. Chúng ta chỉ cần hiểu chúng, và hòa hợp với chúng.

Cuộc đua giữa thỏ và rùa

Bạn còn nhớ cuộc đua nổi tiếng của Thỏ và Rùa không? Tất cả chúng ta đều biết rằng kết thúc câu chuyện Thỏ không thể thắng Rùa trong cuộc đua.

Rồi, đây không phải là kết thúc thật sự của câu chuyện. Sau khi thua cuộc nhục nhã trước Rùa, Thỏ quyết định đua lại. Lần này, Thỏ quyết định không ngủ trưa nữa.

Cuộc đua bắt đầu và chẳng mấy chốc Thỏ đã cách khá xa bóng dáng của Rùa và tất cả khán giả. Lần này nó đã không dừng lại và thắng Rùa với khoảng cách chênh lệch khá xa.

Rùa thua cuộc lần này, tuy nhiên nó không bỏ cuộc. Rùa lại thách đấu Thỏ một đường đua khác. Thỏ, đầy tự tin, chấp nhận thách đấu. Thỏ đã biết lý do nó thua cuộc trước đây : do sự lười nhác trong cuộc đua đầu. Thỏ có thể chiến thắng cuộc đua thứ hai vì Thỏ có thể tiếp tục đua.

Cuộc đua thứ ba bắt đầu. Thỏ, như mọi khi, nhanh chóng mất dạng. Ai cũng cười Rùa nhưng Thỏ không muốn dừng lại nhìn xem tại sao và vẫn tiếp tục chạy nhanh hết sức mình. Nó muốn lần này thắng Rùa với khoảng cách chênh lệch còn dài hơn cuộc thi trước. Bỗng Thỏ thấy một dòng sông. Thỏ không thể nghĩ ra làm sao để qua sông và buộc phải dừng lại.

Sau đó một lúc Rùa cũng tới con sông và rất tự tin nhào xuống. Rùa bơi nhanh hơn bò trên mặt đất nhiều. Chẳng bao lâu nó đã qua sông và hướng tới đích trong khi Thỏ đứng bất lực nhìn Rùa chiến thắng cuộc đua.

Câu chuyện chưa kết thúc ở đây.

Sau cuộc đua thứ nhất, Thỏ nghiệm ra rằng nó thua bởi vì nó lười biếng.

Sau cuộc đua thứ hai, Rùa nghiệm ra rằng nó thua bởi vì đối thủ của nó thật sự mạnh về chạy.

Sau cuộc đua thứ ba, Thỏ nghiệm ra rằng nhanh hơn thôi chưa đủ; cần phải có bộ não để hoàn thành nhiệm vụ.

Thỏ và Rùa quyết định chạy lại. lần này chỉ chạy chứ không phải đua.

Trong khi chạy, trước khi tới con sông, Thỏ đặt Rùa lên lưng mình. Khi chúng cần vượt song, Rùa lại đặt Thỏ lên lưng mình và cả Thỏ và Rùa đến được đích trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Những suy nghĩ tích cực

Có một người làm vườn nghiêm túc rất yêu công việc của mình. Một ngày nọ anh ta đi ngang qua khu vườn tuyệt đẹp của mình và tình cờ thấy một ngọn cỏ dại. Người làm vườn đang mệt trong người và quyết định cứ để vậy.

Hôm sau anh ta phải rời nhà đi thăm người bà con ở đất nước khác trong hai tuần. Khi trở về,

mảnh sân sau đã phủ đầy cỏ dại và những gì anh ta trồng đều chết hết.

Nếu chúng ta để cho một suy nghĩ xấu tồn tại trong đầu và không thể tống khứ nó đi, nó sẽ nảy mầm và thay vì nhổ một ngọn cỏ dại, bạn sẽ phải kiểm soát nhiều hơn như thế. Nếu chúng ta lạo bỏ những suy nghĩ tiêu cực, bằng cách phát triển những suy nghĩ tích cực, chúng ta sẽ phô diễn qua tính cách của chúng ta như một khu vườn đẹp.

Trung thực vẫn là điều tốt đẹp nhất

Một lần, một vị tổng giám đóc đế từ Ấn Độ, muốn thử nhân viên của mình về các giá trị sống của họ. Ông tuyên bố rằng trong hồ sô hội thảo của họ sẽ có một chiếc túi nhựa trong đó chứ một hạt giống. Khi về nhà, họ phải gieo hạt giống và một chiếc chậu có đất tơi xốp và chăm sóc nó cẩn thận. Ông tổ chức một cuộc thi vào hội thảo sang năm xem cây của ai tươi tốt sẽ được phần thưởng.

Mọi người làm theo lời ông nói. MỘt năm trôi qua thật nhanh. Và năm sau trong một hội trường lớn, là một cảnh tượng hết sức hùng vĩ.Hàng trăm chậu cây với đủ loại cây khác nhau, trừ một chậu. Chậu này chỉ có đất, không có cây! Chủ chiếc chậu đứng im lặng, và có vẻ như xấu hổ về bản thân.

Vị tổng giám đốc gọi anh ta lên sân khấu. Ông hỏi anh ta chuyện gì đã xẩy ra và anh ta nói cho ông nghe sự thật. Anh đã gieo hạt giống mà anh được phát, và làm những gì được hướng dẫn – nhưng không có gì xảy ra.

Vị tổng giám đốc tuyên bố anh ta là người thắng cuộc.

Mọi người thấy sốc.

Lời tuyên bố như sau, “ Các bạn, những hạt giống tôi đưa cho các bạn là những hạt giống đã được nấu chín. Các bạn gieo nó xuống và dĩ nhiên chẳng có gì xảy ra cả! Các bạn đã hành xử tinh khôn và đã sử dụng những hạt giống khác. Anh bạn này thực sự trung thực và như vậy, anh ấy đã không lừa tôi và chính bản thân anh ấy!”

Một cuộc sống, hạnh phúc.

Lo chuyện riêng của mình: Đừng xen vào những chuyện riêng tư của người khác trừu khi họ yêu cầu bạn như thế…điều đó sẽ giữ cho bạn thoải mái khỏi căng thẳng thêm.

Đừng quá tò mò: Đừng bao giờ cố điều tra hay dò hỏi lịch của người khác, vì những hò hỏi này thường làm cho bạn và những người đó băn khoăn một cách khó chịu.

Tự giúp mình: Luôn tự mình làm việc của mình, cố gắng không nhờ giúp đỡ trừ phi thật sự cần. Điều đó khiến bạn luôn bận rộ và còn giúp bạn tránh xa được những rắc rối gây ra bởi sự bất cẩn của người khác.

Giúp đỡ người khác: Bạn sẽ thấy thật vui khi giúp đỡ những người cần mình. Luôn sẵn sàng giúp đỡ người khác. Những lời cảm ơn và lời chúc chân thành sẽ khiến cho cuộc sống của bạn vui vẻ và bình an.

Nhận ra những thành tự nhỏ: Đừng nhắm quá cao vì những mục tiêu nhỏ cũng không kém phần quan trọng. Luôn nhớ rằng những giọt nước làm nên biển cả. những thành tựu và hiệu quả nhỏ bé sẽ chứng tỏ giá trị của bạn.

Nói cảm ơn và xin lỗi: Đừng bao giờ ngại nói cảm ơn và xin lỗi. Điều đó thể hiện sự tử tế và tính biết quan tâm của bạn. Điều đó cũng khiến người khác kính trọng bạn và khuyên nhủ bạn.

Cuộc sống là những gì đang xảy ra trong khi bạn mải lo lập kế hoạch cho những chuyện khác.

John Lennon, thành viên the Beatles, 1940 – 1980 .

Những bài học cuộc sống.

Một người đàn ông có bốn cậu con trai. Ông ta muốn dayjc ho các con một bài học rằng không nên phán đoán sự việc quá nhanh. Vì thế ông cho mỗi đứa, từng lượt một, đi tới và quan sát một cây lê ở rất xa.

Cậu con cả ra đi vào mùa đông, cậu hai đi vào mùa xuân, cậu thứ ba đi vào mùa hạ và cậu con út đi vào màu thu.

Khi tất cả đã đi và trở lại, ông gọi họ lại để mô ta những gì họ thấy.

Cậu con cả nói rằng cái cây rất xấu xí và cong queo

Cậu thứ hai nói rằng không, nó đầy nụ và rất hứa hẹn.

Cậu thứ ba không đống ý; cậu nói nó trĩu quả và nếm rất ngọt, nhìn rất đẹp, đó là chiếc cât xinh xắn nhất cậu từng thấy.

Cậu cút không đồng ý với các anh; cậu nói nó chín muồi và trĩu nằng trái, đầy sức sống.

Người đàn ông giải thích với các con rằng tất cả họ đều đúng, bởi vì mỗi người chỉ thấy một màu trong đời cây.

Ông bảo các con rằng các con không thể phán xét một cái cây, một con người, chỉ qua một màu, và bản chất họ ra sao cũng như niềm vui, tình yêu đến từ cuộc sống chỉ có thể đo được vào cuối cùng, khi các mùa đã qua đi.

Nếu bạn từ bỏ khi đang đông, bạn sẽ vụt mất hứa hẹn của mùa xuân, vẻ đẹp của mùa hè và sự chín muồi của mùa thu.

Đừng để nỗi đau của một lúc nào đó phá hủy niềm tin của thời gian còn lại.

Đừng phán xét cuộc sống chỉ bởi một lúc khó khăn. Hãy kiên nhẫn vượt quá những lúc khốn khó và những lúc tươi đẹp hơn chắc chắn sẽ đến vào một lúc nào đó.

"Không có gì giá trị hơn hôm nay. Bạn không thể sống lại ngày hôm qua và ngày mai thì vẫn còn ngoài tầm với của bạn."

Johann Wolfgang Von Goethe. Nhà thơ Đức 1749 – 1832

" Điều cốt yếu của cuộc đời là tìm ra điều gì bạn thực sự yêu thích và làm mỗi ngày trôi qua có ý nghĩa."

Denis Waitley, Nhà tâm lý học người Mỹ

" Chỉ có một khoảng khắc quan trọng nhất - ngay bây giờ! Đó là khoảng khắc quan trọng nhất vì đó là khoảnh khắc duy nhất chúng ta có được bất kì sức mạnh nào."

Leo Tolstoy, Nhà văn Nga 1828 – 1910

" Của cải có thể bị hư hịa và tiền bạc có thể bị mất giá, nhưng nhân cách, sức khỏe, tri thức, và khả năng suy xét , sẽ luôn có ich trong mọi hoàn cảnh."

- Rger Babson, Nhà kinh tế học người Mỹ 1875 – 1967 -

" Chẳng có gì hay nếu mọi mong ước của chúng ta đều được mãn nguyện. Có đau ốm mới biết quý sức khỏe. Có cái ác mới biết quý cái thiện. Có bị đói mới biết quý thức ăn. Có nỗ lực vất vả mới biết thấy giá trị của sự nghỉ ngơi."

- Ngạn ngữ Hy Lạp -

“ Hãy quên đi những đau khổ nhưng đừng bao giờ quên những điều mà đau khổ đã dạy bạn.”

- Gesser, Cầu thủ bóng chày người Mỹ. -

“ Tôi luôn cố gắng học hỏi từ quá khứ, nhưng tôi lên kế hoạch cho tương lai bằng cách taapk trung vào hiện tại. Đấy mới là nơi có niềm vui.”

- Donald Trump , Tỉ phú Mỹ -

“ Người bị mất sức khỏe là mất rất nhiều, mất bạn bè là mất nhiều hơn, nhưng mất đi lòng can đảm là mất tất cả.”

- Miguel De Cervantes, Nhà văn Tây Ban Nha 1574 – 1616 -

“ Trái tim con người, ở bất kỳ lứa tuổi nào, cũng mở rộng trước một trái tim rộng mở.”

- Maria Edgeworth, Nhà văn Anh 1767 – 1849 -

“Người ta có thể trả được nợ tiền bạc nhưng vĩnh viễn mắc nợ lòng tốt.”

- Ngạn ngữ Malaysia -

“Chúng ta trở nên khôn ngoan nhờ thất bại nhiều hơn là nhờ thành công. Thất bại giúp ta phát hiện được điều ta sẽ lam bằng cách khám phá ra điều ta sẽ không làm.”

- Samuel Smiller, Nhà cải cách xã hội 1812 – 1904 -

“ Mỗi chúng ta đều là thiên thần chỉ có một cánh nhưng dựa vào nhau là bay được.”

- Khuyết danh -

“ Hãy nhanh chống nắm bắt lấy ước mơ, vì nếu ước mơ lụi tàn thì cuộc sống sẽ như là một con chim gãy cánh không còn bay được.”

- Langston Hughes, nhà thơ Mỹ 1902 – 1967 -